

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

== Γραφεία, Σοφοκλέους 3 ==
 ~~~~~  
 ~~~~~

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έσωτερικού: Έτησία Δρ. 10.— Έξάμηνη Δρ. 6.—

Έξωτερικού: » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

Κάθε φύλλο λεπτά 25

Άγγελια και διαφημίσεις δραχ. 2 ο σιγος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΛΟΙ είμαστε δημοκρατικοί. Αυτό βροντοφωνήθηκε στη δίχη του στρατοδικείου από επίσημα χείλια κι όταν τὰ επίσημα χείλια βεβαιούνε μιάν αλήθεια, πρέπει έμεις οι κοινοί θνητοί να τὸ πιστέψουμε. Τὸ πρῶμα δὲν εἶναι περίεργο. Ἡ ἔλλειψη ἀληθινῆς ἱστορικῆς καὶ φιλοσοφικῆς μόρφωσης—να μᾶς ζήσει τὸ Πανεπιστήμιό μας—τὸ φούσκωμα τοῦ μυαλοῦ με κακοχωνεμένες ιδέες πὸν δὲν ἀναβρῦζουνε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ φανταζόμαστε πὸς εἴμαστε κείνο πὸν θέλουμε κι ὄχι κείνο πὸν ἀληθινὰ εἴμαστε, κείνο δηλαδή πὸν βγαίνει ἀπὸ τὴν ὅλη κοινωνικὴ ἢ πολιτικὴ μας ἐνέργεια. Μπορεῖ νὰ αὐτονοματίζεται δημοκρατικὸς καὶ νὰ ἐνεργεῖ σάν ὁ χειρότερος ἀπολυταρχικὸς δίχως νὰ τὸ ὑποπτεύσει. Ἐξαιροῦμε βέβαια τὴν περίπτωση τῆς καθαρῆς παλιανθρωπιάς, τῆς συνειδητῆς δηλαδή ἐκμετάλλευσης μιᾶς ιδεολογίας, καὶ παίρνουμε τὸ πρῶμα στὴν ἀθωότερη μὴ ὄχι ὀλιγώτερο ἐπιζήμια μορφή του. Τὸ ἴδιο καὶ με τὸ δημοτικισμό. Ἐξὸν ἀπὸ τὸν κ. Σκια καὶ τὴν πεθερὰ τοῦ κ. Χατζηδάκη ποὸς δὲν εἶναι σήμερα δημοτικιστῆς; Φτάνει νὰφαιρέσεις ἑνα-δύο τελικά ν ἀπὸ κάμποσες λέξεις καὶ βαφτιστηγες στὴ στιγμὴ δημοτικιστῆς. Τί τρομερὸ βάρος σὲ ὑποχρέωσες, γλωσσικῆς, ιδεολογικῆς, πρέπει νὰ φορτωθεῖ ὅποιος κοκορεύεται γιὰ δημοτικιστῆς, οὔτε τὸ φαντάζονται. Τὸν φτάνει πὸς περῶνε γιὰ νεωτεριστῆς κι ἄς εἶναι ἡ ψυχὴ τους γεμάτη μούχλα. Ὁ κ. Ξενόπουλος π. χ. πὸν ἑδαπάνησε πολὺτιμα γρόνια χτυπώντας κακόπιστα τὸ δημοτικισμό, συνεργάζεται σήμερα ἀδερφικά με τοὺς γλωσσικούς ἐπαναστάτες τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας γιὰ νὰ ἐπιβάλλουνε μαζί τὸ δημοτικισμό. Ἄν τοῦ ἀμφισβήτησετε τὸ δημοτικισμό του θὰ βγεῖ στὴ μιά ἐφημερίδα νὰ σᾶς βροῖσει ἐνῶ στὴν ἄλλη θὰ γράφει ἄρθρο γιὰ νὰ διασπεντέψει τὸ δίκιο τῆς κακομοίρας τῆς καθαρῆς οὐσίας. Ἔτσι εἴμαστε σήμερα ἑμεῖς οἱ Ρωμοί. Θὰ περάσουνε πολλὰ γρόνια ἀκόμα ὅσο νὰ δξινθεῖ ὁ ἀπῶνας ἀνάμεσα στὶς διάφορες κοινωνικῆς τάξεις, νὰ γίνει συνειδητὴ ἢ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὶς διάφορες ιδεολογίες, γιὰ νὰ μὴν μπορεῖ κανεὶς τότε, τοποθετημένος ὀριστικά στὴ θέση πὸν τοῦ ἀνήκει, νὰ κακοκρού-

βεται κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα ὅποιασδήποτε ιδεολογίας πὸν θέλετε κατὰ τὴν περίσταση νὰ περιβληθεῖ γιὰ νὰ καταφέρει κάποια δουλίτσα του.

ΜΙΑ ὀργανωμένη προσπάθεια πὸν ὑποστηρίζεται με διᾶλεξες, με περιοδικὰ, παρατηροῦμε ἀπὸ καιρὸ πὸν ἀξίζει νὰ μελετηθεῖ μιά μερα πλατύτερα σάν ἑνα γενικώτερο φαινόμενο ὅλης τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς. Νέοι με ἄψογο παντελόνι καὶ με κολλάρια ἀ λὰ Μπαίρον ὑποστηρίζουνε σὲ μιά γλώσσα γιομάτη ξενισμούς πὸς πρέπει νὰ ξαναγίνουμε Ἑλληνες, νὰ βγάλουμε πιά ἀπὸ πάνω μας τὸν ἐφιάλητ τῆς Εὐρώπης πὸν μᾶς ἐπνίξε, νὰ σηκώσουμε Κινέζικο τεῖχος, γιὰτὶ ἀλλοιῶς χάθηκε τὸ ἔθνος, χάθηκε ἡ ἑλληνικὴ τέχνη. Ὁ μακαρίτης ὁ Γαννόπουλος δὲν πιστεύουμε νὰ εἶναι καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος μέσα στὸν ὕγρὸ τάφο του με αὐτὴ τὴν κακοαντιγραφὴ τῶν ιδεῶν του. Μὰ ἐκεῖνος ἐπὶ τέλους καλὰ ἢ κακὰ τίς πίστευε καὶ τίς ζοῦσε μάλιστα αὐτῆς τῆς ιδέας πὸν ὑποστήριζε. Τὸν πὸς πολὺ καιρὸ του τὸν περνοῦσε σὲ μιά μυστικὴ ἀποθηκη θρησκευτικῆ ἐνατένιση τῶν Προσφυλαίων, προσπαθώντας μέσα στὴ ντάλα τοῦ ἀττικοῦ μεσημεριοῦ νὰ διακοίνοι με τὰ ἐκστατικά του μάτια τὸν θεῖον ἰχώρα νὰ κολαίει μέσα στὶς φλέβες τοῦ χουσοκίτρινον μέσμου, ὄχι καθηλωμένος σὲ μιά καρέζλα τοῦ Ντορέ καὶ κἀνοντας ἀνούσιο κόρτε με τὰ ἑπιασμένα δεσποινίδια πὸν περῶνε τὸν πατρικὸ τοῦ; πλοῦτο στὸ ἀθηναϊκὸ πελοδοόμιο. Θέλετε νὰ γίνετε Ἑλληνες; Ἐπιποός. Δὲ σᾶς ἐμποδίζει κανεὶς. Κατεβήτε στὸ λαὸ, ἀγαπήστε τον, δώστε μας τὴν ψυχολογία του. Με ὑστερικά ἔσφωνητὰ γιὰ τὸ ἑλληνικὸ γρόμιο, γιὰ τὴν ἑλληνικὴ νοσητὴ πὸν τάγα σᾶς ξετοελλάνει, δὲ δειγνεται κανεὶς Ἑλληνας. Δεῖτε μας ἕνα παουμένο ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ ζωὴ γιὰ νὰ σᾶς πιστέψουμε πὸς ἀληθινὰ ἀναπαῖτε τὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ ἕως τῶρα δὲν εἶδαμε ποσὰ μίμηση, μίμηση δουλιγὴ μάλιστα, ὀμοιωμένων ἔξνων τεχννοσοπιῶν. Μίμηση ὄς καὶ στὴ φρονηματικὴ πὸν θέλει νὰ παλάσει γιὰ Γκοῖτε.

ΝΑ, κ' ἑνα πρωτότυπο Βιβλιοπωλεῖο πὸν θέλει νὰ λέγεται καὶ φιλολογικὸ. Τὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Σιδέρη. Τοῦ πᾶμε τὰ φύλλα τοῦ «Νουμά», ὅπως τὰ πᾶμε σ' ἔλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, πὸν πολλὰ μάλιστα καὶ μᾶς παρακαλοῦνε νὰ τοὺς τὰ πηγαίνουμε, ἀκόμα καὶ τὰ ποσπληρώνουνε, καὶ δὲν τὰ δέχεται. Ἔχει ἀκόμα ἀποκλείσει καὶ τὰ βιβλία μας ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του. Τὸ ἀναφέρουμε αὐτὸ, ἀπλῶς, καὶ δίχως νὰν τὸ σχολιάζουμε, μόνον ἔτσι, γιὰ νὰ τὸ ξέρουν οἱ δικοὶ μας καὶ νὰ προτιμῶν τὸ μαγαζὶ αὐτὸ, τὸ φιλολογικώτατο.

ΤΟ σάτισο τοῦ Καρθαίου, πρέπει νὰν τὸ μολογήσουμε, εἶναι μιά ἐπιτυχία τοῦ ζωγράφου Σπύρου Βανδώρου. Τὸ μολύδι του τὸν ἄρπαξε τὴ στιγμὴ πὸν κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ διαβάξει κάποιο ἄσχημο τραγοῦδι κα λ α θ ι ο υ νέου. Γιὰ τοῦτο τὸν ἔχει ἔτσι συνεφιασμένο καὶ σκοτεινὸ. Ἔτανε σὲ μιά καλὴ στιγμὴ του, δημιουργικῆ, ὁ Βανδώρος καὶ σὲ μιά κακὴ του στιγμὴ, τεχνοκριτικῆ, ὁ Καρθαῖος. Αὐτὸ εἶναι ὄλο.